

Mar se ti ni napela ustnica od plahega stoka
ko sta se prvič razšla v večernem mrazu?
Res, strah si mu vlila v srce, in po ukazu
so v njem starejše se groze odprle od tega uroka.

Pokliči ga... sam nikoli ne pride iz te noči.
Saj hoče. A dan je prekratek in mu uhaja
v temo, in normalnemu le težko se privaja.

Pokliči ga... daj mu vsaj delček svoje moči.
Saj hoče le tolažbo, ko k tebi zahaja.
Tolaži ga, in ne bo več mislil, da odhaja.

• • •

Bo to zdaj konec. Preživeti s tem
je redka moč izbrancev. Naj zdaj odidem
in kakor slepec, ne da vem
je dan ali tema, brez vsega, sam, zaidem?

Iskal sem te. Kam naj še grem.
Ni te v meni, ne v ljudeh. Kamor pridem
je le še senca, skrita si očem,
a jaz sem tebi viden.

In še vedno hočeš naj trdim,
da si. Laž ljudem, ki z njimi sem trpel
da bi s teboj trpljenja jih otel.

Zdaj naj, še mlad, zaspim?
Da, saj prišla je noč v to deželo –
nasloni na blazino svoje jokajoče čelo.

A XI

Ta zemlja
živi v meni neko
svoje življenje.
Ve za strah, lakoto, smrt.
Iz nje se vračamo v spomin
naših že pozabljenih naslednikov.
In ne vemo, če so ta voda
ki pronica skozi kamenje
solze
teh, ki smo jih ljubili malo
manj kot sebe,
ali solze teh, ki se še ljubijo.

Vračam se k tebi, vračamo se

Solze so grenke in plodovi
so grenki.
Živimo.
Govorimo o tebi
pa te ne spoštujemo po
svojih bližnjih.

Vedno si imela prav
ko si me klicala k sebi.
Zdaj vem, tvoj klic prijatelju
je dih brezmadežne smrti.
Če te nisem ljubil dovolj
daj mi še časa, izpij mi možgane
in kri
hodi z mojimi udi
rasti iz mojega srca,
da se srečava
en duh in eno telo.

JANEZ OBLAK

Lučine

Jesenski dež kar dan na dan
spira prah poletja z listja.
Gozd je zapahnjjen in teman,
čeprav opran, da v prsih stiska.

Rumeno listje zlepljeno na tleh, a sije –
podobo pravega obraza maska krije;
iz meglic, soparice in vonja gnitja
gleda vame smrt zlovešča in prikrita.

Le kdaj bo dan, da iz lanenih niti
na statvah stkan odpade črni prt;
da na kolovratu nabrana svetla preja
vabila vasovat me bo v cvetoči vrt.

Kdaj z žarki sonce krošnje bo objelo,
prodrlo z laski zlatimi v podrast;
kdaj znova bo nad gmajno zadehtelo
in bo svetloba nam – pomladna slast.

ŽAREČI OBLAK

Ne vabi me oblak ožarjen
in nepremičen na večernem nebu.
Pri tleh je mir,
septembrski dišeči zrak.